

מגו דחשׁיד - 1

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ה עמוד ב
זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה...אמר רבי יוחנן: שבועה זו תקנת חכמים היא, שלא יהא
כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חבירו, ואומר שלי הוא. - **ונימא: מיגו דחשיד
אממונא חשיד נמי אשבועתא! - לא אמרינן מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא.** דאי
לא תימא הכי - האי דאמר רחמנא מודה מקצת הטענה ישבע, נימא: מיגו דחשיד אממונא
חשיד אשבועתא! - התם אשתמוטי קא משתמיט ליה...ואלא הא דאמר רב נחמן: משביעין
אותו שבועת היסת, נימא: מיגו דחשיד אממונא חשיד אשבועתא!...**אלא: לא אמרינן מיגו
דחשיד אממונא חשיד אשבועתא. אביי אמר: חיישינן שמא מלוה ישנה יש לו עליו.** - אי
הכי, נשקול בלא שבועה! אלא: חיישינן שמא ספק מלוה ישנה יש לו עליו. - ולא אמרינן
תפיס ממונא מספיקא, משתבע נמי מספק! - אמר רב ששת בריה דרב אידי: פרשי אינשי
מספק שבועה, ולא פרשי מספק ממונא. מאי טעמא? ממון - איתיה בחזרה, שבועה - ליתיה
בחזרה.

רש"י מסכת בבא מציעא דף ה עמוד ב
ונימא מגו דחשיד אממונא חשיד כו' - אדרבי יוחנן פריך, דאמר חשדוהו רבנן
שמא ילך ותוקף בטליתו של חבירו, ואומר שלי הוא, אם חשוד הוא בכך -
חשוד הוא נמי לישיבע.
לא אמרינן כו' - דחמיר הוא לאינשי איסור שבועה מאיסור גזילה.
• ולמרות שחשוד על הממון, אינו שחשוד על השבועה
אשתמוטי משתמיט ליה - ולא חשיד אממונא.
התם - לא חשיד אממונא, דמורי היתירא למימר דמי בעינא למיתב.
• ואם היה חשוד על הממון היה חשוד על השבועה, אבל זה אינו חשוד לגזול,
אלא שהוא מורה היתר לעצמו
• זה שהוא מוכן ל"מורה היתר לעצמו" לא נחשב לחשוד על הממון

Don't **הממון ועדות** go together?

משנה מסכת שבועות פרק ז משנה ד

ושכנגדו **חשוד על השבועה {ופסול לשבועה}** כיצד אחת שבועת העדות ואחת שבועת הפקדון ואפילו שבועת שוא היה אחד מהן **משחק בקוביא ומלוה ברבית ומפריחי יונים וסוחרי שביעית** שכנגדו נשבע ונוטל היו שניהן חשודין חזרה השבועה למקומה דברי רבי יוסי רבי מאיר אומר יחלוקו:

משנה מסכת סנהדרין פרק ג משנה ג

ואלו הן הפסולין {לעדות} **המשחק בקוביא והמלוה ברבית ומפריחי יונים וסוחרי שביעית** אמר רבי שמעון בתחלה היו קורין אותן אוספי שביעית משרבו האנסין חזרו לקרותן סוחרי שביעית אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין להם אומנות אלא הוא אבל יש להן אומנות שלא הוא כשרין:

תוספות מסכת בבא מציעא דף ה עמוד ב

דחשיד אממונא לא חשיד אשבועתא - נראה דהיינו טעמא משום דשבועה חמורה כדאיתא ביומא (דף פו.).
ובשבועות (דף לט.) שהעולם נזדעזע על לא תשא וא"ת א"כ אמאי גזלן פסול לשבועה דאמר שכנגדו נשבע
ונוטל וי"ל דגזלן לא פסול לשבועה אלא מדרבנן ולעדות הוא דפסול מדאורייתא משום אל תשת רשע עד

וי"מ בשם ה"ר יהודה חסיד הא דחשיד אממונא כשר לשבועה משום דשמא ע"י שבועה יפרוש מגזל אבל
גזלן ודאי כמו שמממון אינו פורש ה"ה משבועה ולא קשה מההוא רעיא דאסהידו ביה דאכל מינייהו אמאי
פסול דבהנך תרי דאכל צריך לשלם ומהשאר יפרוש על ידי שבועה דמה שהוא משלם על ידי עדים אין זה
השבה מעליא דעל כרחו משלם והיינו טעמא דכופר בפקדון פסול לעדות.

